

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj pošt. predal

Inserati
po dogovoru.

Štev. 9.

V Kranju, dne 6. avgusta 1927.

Leto I.

„Ni lepo od tebe, dragi prijatelj, da mi ne posodiš tisoč dinarjev; pregovor pravi: ‚Pomagaj svojemu bližnjemu!‘“

„Je vse lepo in res, ali baš zato ti ne posodim, ker si mi ti vedno najbližji . . .“

—fi—

Tingl tangl.

Nadaljevanje.

Kraj, kakor že rečeno, je v gostilni, ki smo jo opisali in popisali v nadaljevanju naše burke. Ker pa je sob po gostilnah več in nič manj gostiln, ki se nahajajo, v blagor in korist milega nam naroda, v neskončnem številu po naši lepi domovini, naj v dopolnilo h kraju, kjer se nahaja gostilna in v njej soba, ki jo imam v mislih, dodam še naslednje:

Govorita moški in ženska ob poti. Mimo pride tretji in vpraša: „No, a dej se pa bota?“ — „Ja, dej se pa bova“, odgovori eden izmed vprašancev.

Če naletiš na tak pogovor vedi, da si v pravem kraju.

„Franca, toko s pa armena kat paškot!“

„Uh, zelenc, kdo te je pa kej vprašov?“ Pri tem pogovoru zopet vedi, da si v pravem kraju.

Če boš vprašal fanta na cesti, koliko je ura, in ti odgovori: „Pet minut čez cagar“, vedi, da si prišel v pravi kraj.

Ali, če boš šel mimo hiše in te pozdravi ženski glas: „Uh, že spet en časar,“ si tam, kamor si želel priti. Pri njih so namreč vsi, ki ne delajo z rokami, časarji.

Spoznal pa boš vas in nje prebivalce tudi po drugih znamenjih in izrazih kot: „Leeej boščk! — A set kej svet! — Oh, tok!“ itd. Dalje boš zaman iskal mačka. A ne misli tako kot oni, ki pravijo, da jih zato ni, ker jih jedo. Ne, jedo jih ne, pač pa so jim napovedali nesmrtni boj zato, ker imajo tako dolg rep pa ne ene žime na njem. Še eno posebnost imajo, ki jih odlikuje pred vsemi: jezik. Tisti namreč, ki ga imajo v ustih. Njim ne prideš nikdar do konca. Naj bo star pet ali šestdeset let, dolžan ti ne bo ostal nobene. Pravijo, da svinjskega jezika najdalje ni konec, ker še suh nima miru. V primeri z njihovimi je svinjski „za svet dan“. Ni zaman nekdo dejal, da bi se ceste nikdar ne izrabile, če bi jih, mesto s kamenji, posul z njihovimi jeziki. A ne misli, da so vsi enaki. Eni so hujši, drugi pohlevnejši, nekateri pa taki, da bi brez skrbi vzeli bobenček v roke in „afno“ na vrstico ter peli:

Tancaj Marko Karolina —
bundarasa, bundata . . .
pride nekaj z našga mlina,
da bo srečna fara vsa.

Franci damo dva „paškota“,
Špelci dva „uringlna“,
midva bova „ferklc“ vina,
pa bo srečna fara vsa.

No, sicer so pa izborni ljudje. Humor jim je prirojen, da bi pa komu kaj slabega želeli, tisto pa ne. Čast, komur čast!

Tako, dragi prijatelj in cenjena bralka! Kraj bi bil določen v vsej svoji nagoti in obleki. Če ga boš iskal, po teh znamenjih ga boš lahko našel.

Kar se uvoda povesti tiče, ga kar lepo sprejmi mo v našo godljo kajti, pot do nje bo drugače predolga in se nam vsled tega v tej vročini še skisa. Le nekoliko naj ga spremenim. Recimo da je zemlja

dišala bolj po snegu, kot po solčnih žarkih. Primera o kozlu in ovčicah lahko ostane, tudi je radi mene lahko vriskal Krulčev Peter, pes lajal in žabe kvakale. Zanima pa me, da je v tej noči korakal naš junak Polde v našo gostilno na običajni tarok in četrta vina.

Hvala Bogu! Srečno smo prebavili dolgovezne otrobe in prišli do naše godlje.

Aaaaaahahaha . . . Pardon, gospoda. Pišem pri kopianju. Sedim na pešku, noge pa držim v bajerju, ki ga je prav imenitno napravil kopalni drobiž. Na kolenih držim knjigo kot podlogo in pišem, pišem. Solnce neusmiljeno žge, da mi lije pot z obraza. Kaj bi tedaj. Lepo sem se vsedel v bajer in odtod ta vzdih. — Sploh je kopianje v teh pasjih dneh jako priporočljivo. Je namreč, poleg vseh drugih dobrot, prav prijetno in zabavno. V mojem rajonu prevladuje mladina. In z mirno vestjo lahko rečem, da je naša mladina zelo nadebudna in da smo z upravičenjem lahko ponosni nanjo. Ona ni samo vnetja za igre in šport ampak se ukvarja tudi z debatiranjem o tem in onem, kadi srobret in sploh, da — celo politizira. Le premislite tale slučaj. Med igro „Kapcinarček je kapco najdu, kdor jo je zgubū, naj jo da nazaj“, je vrgel eden izmed sodelujočih svojemu sosedu pesek v usta. Ta pokoncu in zavpije nad njim: „Svinja.“ Počasčenec pa s pestjo nadenj: „Kaj, kdo je svinja?“ A oni, s peskom v ustih: „Mussolini je svinja!“ — Tedaj pa se zadere (kot na povelje) cel zbor enoglasno: „Živijo!“ — Ja, bo še nekaj iz naše mladine.

No, to le mimogrede in recimo, da naj bo to mesto majarona v naši godlji.

Korakal je torej Polde proti omenjeni gostilni. — Strela namalana! Ali ne čutiš, dragi bralec in cenjena bralka, kako to bije po ušesih: omenjena gostilna, naša gostilna, prej opisana gostilna in tako naprej . . . Mislim, da čutiš. Če pa ne, imaš zamašena ušesa. Jaz jih nimam — oziroma jih imam samo tedaj, kadar vsled hude vročine vtaknem glavo pod vodo. (Se prav prileže. Samo to se ne prileže, da ostane voda v ušesih, ki se tako strašansko neprijetno pretaka po njih.) Drugače pa so moja ušesa jako občutljiva in se temu ni čuditi. Če bi bil recimo prašič (tak na štirih nogah), bi se cenjeni mesarji ne pulili za mojo mašč, pač pa bi se lahko spečal kot „peršut“. Največ bi bila vredna glava. Ne toliko radi možganov, kot ušes. Teh bi bilo za dve zvrhani porciji in bi jih nepreštevilna družina imela za kosilo in bi še za večerjo nekoliko ostalo. Na žalost imam samo dve nogi in s tem ne bo nič. A kaj zato! Poglavitno je, da so velika. To pa so in mi ni zastoj dejal Mirko, da bi lahko frčal ž njimi, z nosom pa krmaril. (Primera se mi zdi zelo drastična, je pa za polovico pretirana. A ima tudi Mirko pretiran jezik.) Ja, tudi nosu je za safalado, precejšnjega kalibra. Pa ta ne pride v poštev. V poštev pridejo le ušesa, ki so radi svoje velikosti zelo občutljiva. In ker so občutljiva, zato mi tolčejo v njih neprestano ponavljajoči se izrazi, kot bi mi delil zaušnice. — Kaj je temu vzrok? Dragi in draga moja — naša prevelika obzirnost napram bližnjemu, napram kraju, napram gostilni, napram debelim in suhim, ter še napram vsem drugim. Ko bi kratko in malo povedali ime in pisanje, potem kraj, potem gostilno in vse drugo — pa bi nepotrebne ponavljanja ne bilo, ne zvonjenja in ne bitja v ušesih. Ja, bošček in bošca, če bi bilo tako, potem bi ne bilo godlje oz. bi bila zelo klaverna, ker bi jo še za „ma-

lico“ ne bilo. Je že bolje, da ni tako, kot ni ampak, da je tako, kot je in se do siteda najeva. Da ne bo zvonjenja po ušesih, zberimo še za gostilno pripraven pseudonim in jo imenujmo Benetke.

Juh, po rjuh! Nobene bojazni več, da bi dobil revmo v ušesih in bi nazadnje moral še za druge plačevati zdravnika. Kajti so Benetke blagglasne za uho, še bolj pa za telo in sploh, če sediš v njih, namreč slovenskih. In čeprav niso na vodi, temveč na suhem, je preskrbljeno, da se lahko pelješ, kot bi se peljal po morju Adrijanskem. O tem bi te lahko uveril marsikdo izmed onih, ki so jih posetili. Toči se namreč v njih rujno vince in če dolgo poseliš, se pelješ v mirni pristan z gondolo ali barko, če pa si zelo dolgo — pa s parnikom, ki rabi prostora od poti do srede travnika in nazaj, kakor je pač tovor, ki je naložen in postava sama. (Prostora je za vse vrste dovolj.) V takem slučaju misliš, da si v resničnih Benetkah. Trava ti je neskončno morje in zraven še nebo, ki je zdaj nad teboj, zdaj pod teboj. Zvezde na njem so lučice v gondolah, ki se zibljejo sem in tja. Sredi teh gondol pa se premetava tvoja barka, premetava tem bolj, čim pozneje si odrinil od kraja proč . . . Kaj bi razlagal! Kdor ne veruje, naj poskusi in se bo uveril, da ni nič pridejanega, nič olepšanega ampak, da so Benetke res Benetke. — Prijatelj, prijateljica! Gotovo sta v mislih neštetokrat zahrepenela po njih. V resnici nista mogla tja, ker so se želje, pobožne in vroče, razbile ob prepraznih žepih. Zdaj jih lahko uresničita z majhnimi stroški. Učinek bo morda večji, kot če bi bila v resničnih. — Vse to mesto črev in nagelnovih žbic.

„Dober večer!“

„Oho, Polde, pozdravljen! Servus! Nazdar! Živijo! Zdrov!“ itd. mu je zadonelo od vsepovsod na njegov pozdrav. V Benetkah je bila že zbrana pisana in prej popisana družba: Jaka debeli, Mirko suhi, Franci debeli, Pavle ne kumerni, France suhi, Lev ne suhi, potem ostali vsi suhi in Glažovna „ta svetu“. Ne vem, kaj je bilo vzrok, da so se zbrali. Dejstvo je, da so bili zbrani in še je dejstvo, da so zbrani vedno, kadar se zberejo v omenjeni ali nekoliko spremenjeni postavi. Vzroka, zakaj so se zbrali, res ne vem, ker se zberejo večkrat in ob raznih prilikah. Naj bo temu tako ali drugače (ali pa ne drugače in ne tako), — kaj nam mar. Šamo, da so se zbrali. Zbrali pa so se in — amen. Če ne verjameš, me lahko v uho pihaš!

„Gospa, četrt belega.“

„Greš, Polde, tarok?“

„Vsak bi tudi že tarokiral,“ se je vmešal Pavle v Francetov in Poldetov pogovor.

„Pardon, oprosti! Ko boš ti toliko pretarokiral kot jaz —“

„— bom znaš še manj kot zdaj, ko sploh ne znam!“

Beseda je dala besedo in je meso postala zakaj, kot na meso sta padla na besede, jih pregrizovala in zamakala. In sklenile so te besede zakon, rodile otroke in še marsikaj, tako tudi jurje, jurje, Bože mili, ki se pišejo z malo in ki bi se meni (saj eden) strašansko prilegli. (A ne bo nič. Moj žep je ustvarjen kamaj za jurjevega potomca v drugem kolenu. Tudi ta ni napačen, posebno če ima malo družčine.) Kaj je bilo z otroci in jurji, naj ostane v Benetkah. Učinek debate in vsega je bil ta, da je Polde naročil že tretji četrt (proti običajni navadi), konec pa ta, da so Franci, on

in France začeli tarokirati. Okupirali so mizo ob peči. Pavle in par drugih je kibiciralo, Mirko pa je s svojo družbo ložiral pri mizi v levem ospredju.

„Trojka,“ je dejal France, ki je bil na vrsti.

„Dvojko,“ se je oglasil Polde.

„Dobro,“ je odgovoril Franci.

Polde je pobral. „Ja, ta in ta, mhm! Založil je dve karti in napovedal:

„Deset tarokov, trul in pagat ultimo! — Gospa še en četrt!“

„Kontra,“ je ušlo Francetu.

„Re!“

„Lej ga, lej, lej fanta! Ven z njo!“, je ponižno dejal Franci.

„U, fanta, zdajle bo po hudič!“

„Bo — ampak tebe, kibic, ne briga nič! Če boš pa še dolgo svoj jezik otresal, boš kmalu pod mizo mi glavo povešal!“ — Križ!“

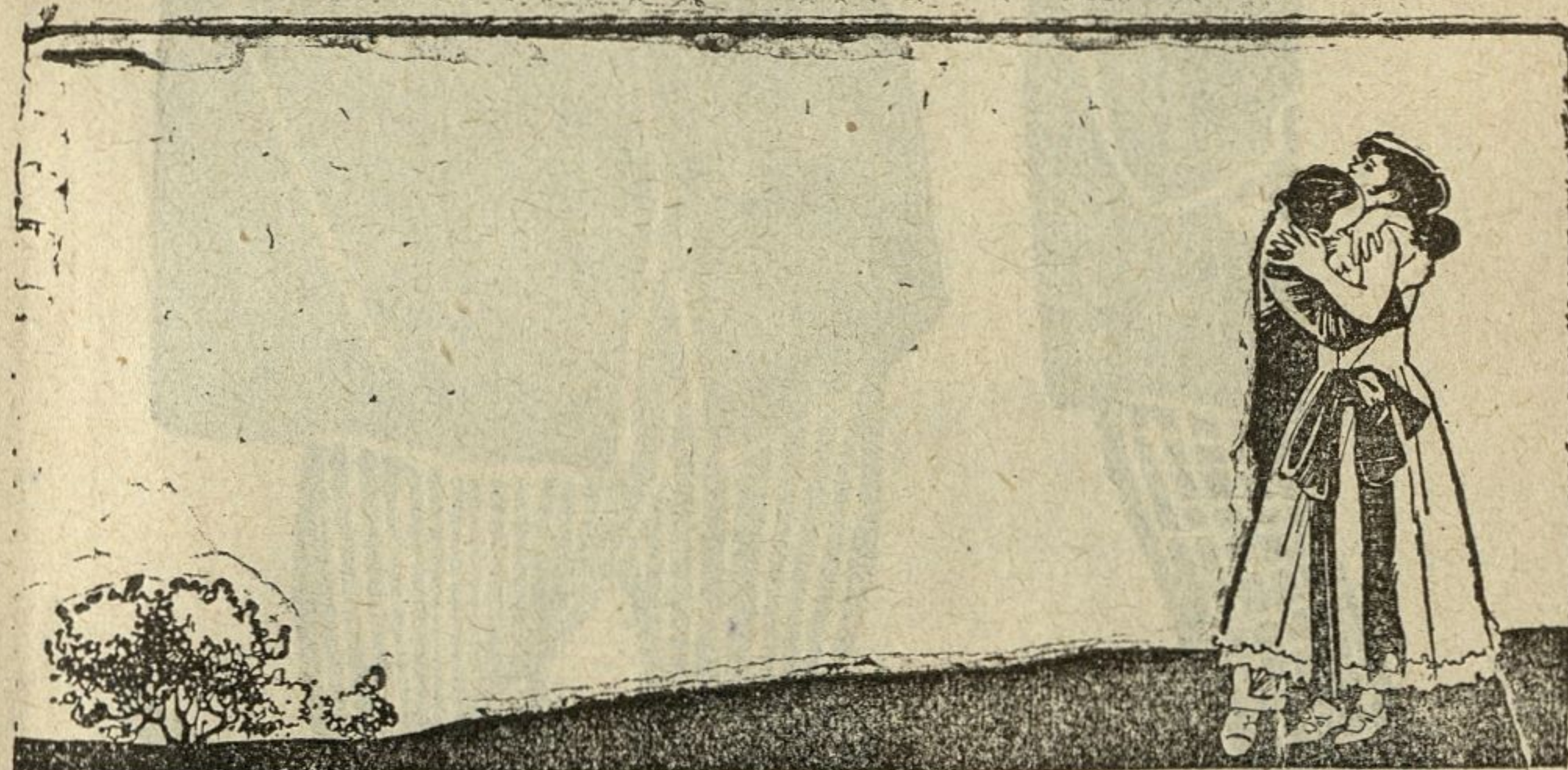
Dalje prihodnjič.

—fi—

Za bolezen so zdravila

a za ljubezen in za vse kar se iz nje rodi —
jih ni . . .

Je mamica dekle svarila:

„Če ljubega ne boš pustila —
zaprta bo ti hiša moja!
Greš lahko z njim!“

Je dekle mami obljubila,
da fanta bode zapustila.
Obljubo ona je držala —
dva komaj dni.

Na skrivnem zdaj sta se dobila
in se oba za dva ljubila.
Sladkosti vseh sta se navžila,
kar svet jih nudi.

Minulo leto dobro ni še,
že dekle vroče solze briše.
Šel fantič z drugo pred oltar je,
pozabil njo.

Bi to najhujše še ne bilo,
če bi dobilo se zdravilo,
ki bi na njej prav vse zakrilo,
kar je bilo.

A kaj — ko za bolezen so zdravila,
a za ljubezen in za vse, kar se iz nje rodi —
jih ni . . .

Dobro jo je pogodil.

Zupan je poslal nekega kmetiča, ki ni bil posebno brihten, v urad v mesto, da tam nekaj sporoči. V uradu je zadevo nerodno javil, tako, da ga je uradnik vprašal: „Za božjo voljo, ali ni pri vas v celi vasi nobenega pametnejšega človeka, da bi ga bili sem poslali?“

„Je že,“ je odgovoril kmetič ravnoodušno, „ampak župan je dejal, da za vas sem še jaz prepameten.“

Krucipultus.

Iz kosmate pokrajine.

O slavna gospoda, prijatelji vi,
če naše spoznati želite ljudi,
pozorno poslušajte pesmico to,
vse boste spoznali, vse jasno vam bo.

Vse one, katere na piko sem vzel,
ničesar jim hudega nisem hotel;
ker moja je želja pač bila le-ta:
da naše Stražišče vsak dobro spozna.

V Stražišču so „kocarji“ slavni ljudje,
ker našim nevestam za žimo skrbé,
da postelj poročna pretrda jim ni,
da mehko, udobno na njej se leži.

Tu sitarstvo tristo obstoja že let,
pozna nas po sitih vesoljni ves svet.
Tu „anzarčkov“, „trinklc“ in težkih „dekas“,
in Baffer in Pulver je polna vsa vas.

Je sicer v navadi, spodobno pa ni,
če sitarje naše se z mački krsti;
pač sitar ne ljubi različnih teh psov,
napne se in vzdihne: „Oh lejte an čvovk!“

Stražiški se sitar pač lahko spozna;
za kapo na glavi mu perje vihra.
On „pšoge“ in srake v „špringoš“ lovi,
jim perje oskubi, klobuček krasi.

Koštrunovo „prato“ rad sitar ima,
in „godljo“ okusno napraviti zna;
nabaše želodec si s temi jedmi,
da lažje pri situ v „stallah“ sedi.

In kadar do Kranja popelje ga pot,
otrokom prinese prav velik „paškot“.
En frakelj „zelenga“ škodljivo pač ni,
četudi se v glavi mu malo vrti.

Je „jezik“ stražiški po svetu že znan,
da oster, strupen je in vedno neugnan;
četudi po cesti skoz vas pohitiš,
priimkov zbadljivih deset že dobiš.

Kulturno življenje pri nas je doma,
tu drame in burke se mnogo igra.
Pa pevcev stražiških mogočen je bas,
ob petju se njihovem trese vsa vas.

Če čevelj obrabljen je strgan in star,
napravi ti novega ribič-čevljar,
On mož je prijazen in rad se smeji
in fini tobaček „Trebinjac“ kadi.

Še druge osebe prav rad bi naštel,
a revež predaleč bi lahko zašel.
Zato naj zaenkrat kar s temi končam,
da „rahlim“ povoda za jezo ne dam.

—fi—

Zapeljani.

Pozdravljena mi čaša, zvrhana sladkosti!
Naj nagnem te in pijem do norosti
saj zdaj je čas,
ko je še svež obraz.

Vsa polna lepih sanj
mi bila nežna je mladost.
Stotisoč, in nič manj,
gradov sem zidala v oblake.
V gradovih teh — neskončna veselost.
Bilo je princ tam, princezinj —
joj, tisoč in še več.
Bilo služabnikov je vrste vsake
in vsega, kar želelo je oko
v meri polni je bilo —
res, kar preveč.
Nad vsem pa bila sem kraljica jaz.
Ni skrb ne tuga me morila,
ker željo vsako, vsak ukaz
usoda mi je izpolnila.

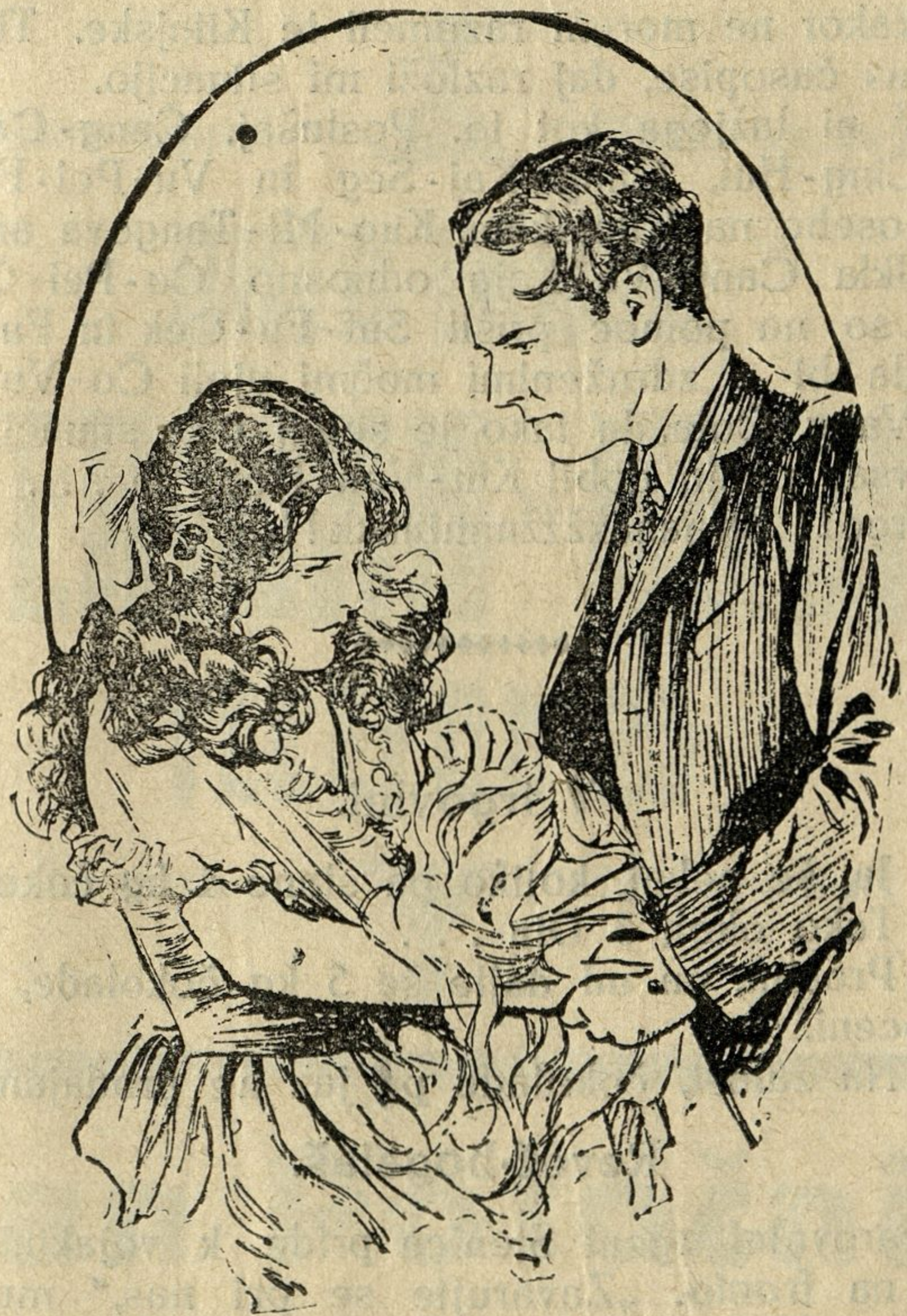
Nekoč pa stopil je v ta grad,
poln solnca in prelestnih nad,
mlad vitez, kakor roža lep.
Tedaj na mah se vse je spremenilo . . .
Srce se njega le je oklenilo,
ki vso omamil mene je s pogledi,
da sem, kako — to Bog sam vedi,
kraljica jaz, postala sužnja v vsem . . .
Ko pa lepote moje se navžil je,

ko se nasrkal solnca je srca
in čistosti je duše moje —
nagnal me je kot se našene psa.
Naj bo preklet:
za nade in gradove
za vse prelepe dnove,
ko vladal mir je v srcu mojem,
ko skrb in vest sta mi neznani bili,
ko v prelestnem sem kraljestvu svojem
jaz sličila božanski vili!

Ničesar nimam več . . .
Le tebe, čaša, zvrhana sladkosti,
ki lajšaš mi trpljenje in bridkosti.
Naj nagnem te in pijem do norosti
saj zdaj je čas,
ko je še svež obraz.

Poslušaj draga deklica!
Če kdo za solnce tebe bo prevaril,
če te za nade bode opeharil
in boš kot ta ubožica:
ne pij iz čaše, zvrhane sladkosti!
Če duh tvoj bode prav potrj,
zgubljene v čaši našla ti ne boš mladosti —
ne, našla boš kesanje in pa grenko smrt.

Nezadovoljna.

Zena: „Veruj mi, možek, da sem nekako sama s seboj nezadovoljna.“

Mož: „In kaj naj rečem šele jaz, tvoj mož?“

Med šoferji.

- Jaz imam v motorju 6 cilindrov, pa sem komaj prišel na vrh Ljubela.
 — Jaz pa s štirimi cilindri nisem mogel na vrh.
 — Jaz pa prijatelji, sem z „holbcilindrom“ z lahoto prispel na vrh Ljubela . . .

Res poceni.

- Moric: „Pusluš Tone, kako je to poceni: 2 litra vina, 1 pečena piška, 2 kruha. Vse skupaj 10 Din.“
 Tone: „Ja, kje pa je tako poceni?“
 Moric: „Ti si pa res čudak. Nikjer! Jaz samo pravim, da je to poceni.“

Iz gledališkega odra.

Ravnatelj (igralcem): Danes ne dovoljujem predujma, ker bi bili v današnji drami preveseli . . .

. . .

- Igralec: „Prosim 14 dni dopusta, zdravnik mi je predpisal spremembo zraka.“
 Ravnatelj: „To je popolnoma odveč, kajti ravno odslej bomo igrali samo podeželske kmetske igre.“

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Pomirjevalni dogodki na Kitajskem.

Nikakor ne morem razumeti te Kitajske. Ti večkrat čitaš časopise, daj razloži mi situacijo.
 Nič ni lažjega kot to. Poslušaj. Čang-Co-Lin, Vang-Čing-Hui, Čang-Kaj-Šeg in Vu-Pei-Fu so glavne osebe na Kitajskem. Kuo-Mi-Tangova armada je potokla Čang-Vu-Kaja odnosno Čo-Pei-Čanga čeprav so na pomoč prišli Sui-Fu-Ček in Fu-Kaj-Tung, da bi z združenimi močmi ujeli Čo-Vu-Futa in Vu-Vang-Čota. In tako je sedaj taka situacija, da bo na vsak način dobil Kin-Ven-Hang in . . .
 Norec!! Straaaažžžnnniikk!!

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

V trgovini.

- Ja, še nekaj, koliko pa stane 1 kg čokolade?
 — Tako okoli 5 Din . . .
 — Prosim, pa mi dajte še 5 kg čokolade, ker je tako poceni.
 — Na žalost, čokolade pa jaz ne prodajam . . .

Revež-bogataš.

Zavarovalni agent Stenica pride k vojaku, ki je imel iti na fronto. „Zavarujte se pri nas,“ mu veli, „vi ne veste, kako je naša zavarovalnica kulantna. Poslušajte! Če ste ob roka, dobite desetisoč kron, če vam granata odbije noga, vam izplačamo dvajsetisoč kron, če imate pa srečo, da izgubite roke in noge, pa postanete bogataš.“

Uganka.

Peter na skali sedi in žvižga. A Peter ne žvižga, pa vendar na skali sedi in žvižga. — Kdo zna rezrešit to uganko? — Rešitev na eni izmed prihodnjih strani.

Kaj vse Škrat napravi . . .**Vsakega pusteža v smeh spravi.****Vojaško pismo.**

Vojak Jurček Kompas piše svojemu dekletu med drugim:

Glej, da ne zmoti,
 Te kje v samoti
 Tebe, oj deklica,
 spačeni svet;
 srčno se brani,
 čistost ohrani,
 da boš zamogla
 v ljubezni živet.

Prosim, odpiši mi hitro, še predno greš žrebca štrglat.

V nedeljo, dne 7. avgusta 1927 blagoslovitev motorne brizgalne „Gas. društva“ v Kranju.

Kaj je opereta?

Če je v burki kaj tako neumnega, da bi se človeku gabilo, ako bi govorili in se zato dotično raje poje — potem imenujemo to stvar opereta.

Vsem znano.

Pri omizju na izletu neke kongregacije so bili zastopani moški in ženske. Pa se oglasi predsednica: „Zapojmo pesem, katero vsi znamo!“

„Dobro,“ se odglasi eden iz družbe. Vzame kozarec v desnico in šteje: „Ena, dve, tri eekks!“

Dobro se je odrezal.

Pred novo stanovanjsko hišo v Ljubljani, vpraša neki tujec Pepeta v hrvaškem narečju:

„Ali vam je znano, gospod, za katerega bo ta hiša?“

„Nak, gospod, ne vem.“

„Ta hiša bo za ljubljanske norce,“ pravi tujec.

Pepe se na to popraska za ušesi in pristavi: „Ja, bo že nemara res, kajti za zagrebške norce bi bila malo premajhna.“

Dokazano.

Sodnik: „Drežče, vi ste točno ob eni uri ponoči vdrli v stanovanje. Kaj pravite na to?“

Drežče: „To ni res!“

Sodnik: „Tiho, jaz že vem, kdaj je bila ura ukradena.“

Drežče: „Če veste bolje kot jaz, potem ste pa vi ukradli uro, ne pa jaz. Ali lahko grem?“

Rešitev današnje uganke.

No, Peter ne žvižga, pa le sedi na skali in žvižga, ker je žvižga ime njegovemu psu, ki sedi poleg njega. Z malo se piše zato, ker je pes in, da se težje ugane.

Nevrjetnež.

Kmet pripelje drva v mesto — vstopi pri nekem advokatu in vpraša, če kaj rabijo drva. Doktor pozvoni na telefon in vpraša na dom Janeza — če kaj rabi drva. Janez pa odgovori, da jih imajo še zadosi. Ko doktor pravi, da je Janez dejal, da imajo še zadosi se odreže kmet — gospod — al pa mislite, da sem tako neumen, da bom vrjel, da imate v listmle kostenčku Janeza zaprtega . . . . .

Dobra priporočba.

Javila se je nova kuharica. Gospodar jo vpraša: „Zakaj ste zapustila dosedanjo službo . . . ?“ Ona: „Gospa je ravno v trenutku, ko me je gospod hotel poljubiti, vstopila v kuhinjo . . .“ Dobro . . . dobro — lahko takoj nastopite službo . . . . .

Čitajte naš list!

Poravnajte naročnino!

Brez vizuma.

Učitelj vpraša v šoli malega Janezka zakaj je Kolumb slaven?

Zato, ker je prišel brez vizuma v Ameriko.

Grozno.

V napolnjenem vlaku na Gorenjsko — je na vsakem kolodvoru stopil k oknu mladenič in vsakokrat, ko je prečital napis kolodvora vzkliknil „Grozno!“ Starejša dama pa vendar vpraša gospoda pri četrtem „Grozno,“ zakaj na vsakem kolodvoru tako vzdihuje „grozno“.

Zato, odgovori mladenič, ker sem na vsakem kolodvoru bolj prepričan, da sem vstopil v napačen vlak.

Osveta.

„Kaj pa je tukaj?“ vpraša meščan stoječ za gručo ljudi.

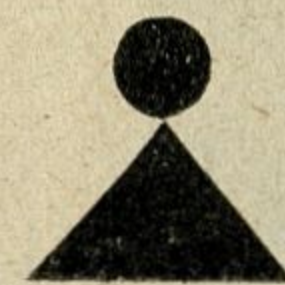
„Neki šofer se je zaletel z autom v izložbo modistke in je seveda vse razbil.“

„Sigurno je oženjen in njegova žena pri tej modistki kupuje klobuke . . . .“

Napačno razumela.

Rekrut Polde Žgančk piše svoji izvoljenki: „Če bom danes zvečer smel, pridem k Tebi.“ Rezika mu odgovori; „Le pridi, smeš!“

Nizke cene!

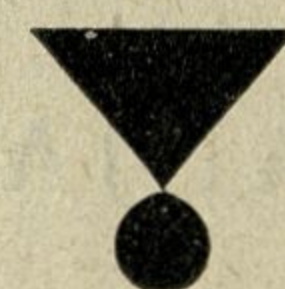
Nizke cene!

AUTO TAKSA

A. ERMAN - KRANJ

TELEFON 25

Nizke cene!

Nizke cene!

Ivan Potočnik

specijalna izdelava čevljev

Kranj, Glavni trg

Modna trgovina za dame in gospode

Posebni
oddelek
za damske
klobuke

BERKO

LJUBLJANA

Cene
solidne,
postrežba
točna

Dunajska cesta (nasproti restavracije pri „6ici“)

Strojno mizarstvo
Karol Ažman
Kranj štev. 37
Savsko predmestje

ANTON ŠORN

Izdelovalnica oblek
in čepic

Izdeluje tudi vsakovrstne
kroje, kakor: gasilske itd.
po najnižjih cenah

KLANEC - KRANJ

Oglašajte v našem listu!

ČE JE NESREČA

še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.

Ta je poceni
in dobro poprav,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri HLEBŠU IZ KRANJA
pocen se dobi.

TISKARNA SAVA KRANJ

Se priporoča za vsa v to
stroko spadajoča dela,
ki jih izvršuje naj-
solidneje in
točno